

Τὰ γλυκάδια τοῦ λαιμοῦ σου μ' ἔφεραν μπαϊλντισιὰ καὶ ἔπεσα νὰ τὰ φιλήσω καὶ ἔπεσα ἔς τὴν ἀγκαλιὰ
Πελοπν. (Πάτρ.) Συνών. ἀντερόγκλειση, γλυκά, ἔγκλειση, ἐλῆς. β) Ἀδένες τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ὅλοῦ τοῦ ὀκτάποδος Ἀγαθον. Στερελλ. (Ἀστκ.): Δόλωμα βάνομε πάλι ἀπὸ χταποδι, τὰ γλυκάδια Ἀγαθον. Εἶνι πουλὺ νόστιμα τ' γὰρ τὰ τὰ γλυκάδια τοῦ χταποδιοῦ Ἀστκ. γ) Οἱ νεφροὶ τοῦ σφαγίου Πελοπν. (Πάτρ.): Γλυκάδια τοῦ ἀργιού. δ) Οἱ ὄρχεις ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 338 Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ., 13. : Παροιμ. Καρτερώνας ἢ ἀλ' ποῦ νὰ πέσουν τοῦ κριαριοῦ τὰ γλυκάδια ἐφόρησ' ἀπὸ τὴν πεῖνα (ἐπὶ ματαίων ἐλπίδων) Λάστ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή. πολλαχ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλυκός Γ3. ε) Τὸ πάγκρεας Πελοπν. (Κάμπος Λακων. στ) Τὰ ἀκροκώλια τῶν σφαζομένων ὀρνίθων, ἢτοι αἱ πτέρυγες, οἱ πόδες, ὁ λαιμὸς Σκόπ. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. ζ) Τὰ ἐντόσθια τῶν ὀρνίθων Λεξ. Βυζ. 3) Τὸ λαχανεύμενον φυτὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικὸν (Tordylium officinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae) Ἡπ. (Δίβρ. Κουκούλ. Τσαμντ. κ.ά.) Συνών. γλυκολάχανο, καυκαλῖδα, μοσκολάχανο, μοσκοπαπαδιά. 4) Κατ' εὐφημισμόν, τὸ ὄξος σύνθη. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Καλὸ - δυνατό - ἀδύνατο γλυκάδι σύνθη. Ρίξε γλυκάδι ἔς τις φακέ; Ἀνδρ. (Γαύρ.) Φέρε τὸ γλυκάδι νὰ ρίξουμε ἔς τὴν σαλάτα Πελοπν. (Λακεδ.) Πᾶρε τὸ μπουκ-ῥάλ-λιν νὰ γοράσης γλυκαίν Κῶς (Καρδάμ.) Μᾶς τέλεψε τὸ γλυκάδι καὶ δὲν ἔχω νὰ κάνω σκορδαλιά Ἰων. (Σμύρν.) Νὰ βάλῃς καὶ λίγο σκόρδο καὶ γλυκάδι, φόντε τις μαγερεύς τσι φακέ; Πελοπν. (Παιδεμέν.) Νὰ ρίχῃς πολὺ γλυκάδι ἔς τὸ πιάτο σου Ζάκ. (Μαχαϊρεδ.) Ἐρριξε γλυκάδι ἔς τὰ φασόλια Πελοπν. (Τριφυλ.) Χωρὶς γλυκάδι γίνεται στιφάδο; Πελοπν. (Κοπν.) Τοῦρκος εἶναι τὸ γλυκάδι του (Τοῦρκος = πολὺ δριμύ) Εὔβ. (Βρύσ.) Νὰ φκειάξῃς σαρόδες με γλυκάδι Πελοπν. (Δίβρ.) || Φρ. Γλυκάδι νὰ ναιῇ (γλυκάδι νὰ γίνῃ, ἐνν. τὸ κρασί· ἀρά) Μέλαν. || Παροιμ. Μὴ τοῦ μέλι τρώῃσι πιότιρον φουμί παρὰ μὴ τοῦ γλυκάδ' (διὰ τῶν καλῶν τρόπων ἐπιτυχάνει τις περισσότερα ἢ διὰ τῶν κακῶν) Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ. εἰς λ. γλυκάδιο. || Ἀσμ.

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουνὸ ποὺ ἔχει τὸ σημάι;
ἐκεῖ μοῦ τὸ ποτίσανε, κερά, τσεῖν' τὸ γλυκαίν

Ἰκαρ. (Εὔδελ.) Συνών. ἀμελέτητο, ξίδι. 5) Ἡ χολιδόχος κύστις τῶν ζώων, προφκνῶς κατ' εὐφημισμόν. Πελοπν. (Κορινθ.) 6) Τὸ δηλητήριο, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ ἀρσενικόν, εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὡς μυοκτόνου, κατ' εὐφημισμόν. Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Θράκ. (Σηλυβρ.) 7) Ἡ ἐλαφρὰς μορφῆς ἀσθένεια λέπρα, κατ' εὐφημισμόν. Μακεδ. (Κοζ.) 8) Κατὰ πληθ., ὁ ἐκ μεταξίνων κλωστῶν θυσανώδης σπόγγος, ὁ τιθέμενος εἰς τὸ μελανοδοχεῖον διὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῆς μελάνης καὶ διὰ ν' ἀποτρέπῃ τὸ χύσιμον αὐτῆς Πόντ. (Τραπ.) 9) Ὁ φλοιὸς τῶν καρπῶν Πόντ. (Οἰν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκάδ' Θάσ.

γλυκαδιάζω Κρήτ. (Κίσ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Ἡλ.) γλυκαδιῶ Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι.

1) Καθίσταμαι ὄξινος, προσλαμβάνω τὴν γεῦσιν τοῦ γλυκάδιο Ἡπ. (Γαργαλ. Ἡλ.): Ὡς τὴν ταβέρνα θὰ γλυκαδιάσουν τὰ κρασιὰ Ἡλ. Γλυκάδιασε οὐλο τὸ κρασί πού βαλε ἔς τὴν μπρικάρα ὁ ἀδρεφός μου (μπρικάρα = μικρὴ

δαμιζάνα) Γαργαλ. 2) Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς ἀσθενείας γλυκάδιασμα, ἢ ὁποία προκαλεῖ ὀλικὴν παράλυσιν τῶν ἄκρων τοῦ ζώου Κρήτ. (Κίσ.): Τὸ γλυκαδιασμένο ὄζο δὲν ἔχει γλυτέρα· θέλει σφάξιμο, ἄμα γλυκαδιάση (γλυτέρα = σωτηρία).

γλυκαδιάρης ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδ. γλυκαδιάρικο Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, τὸ ζῶον τὸ προσβληθὲν ὑπὸ τῆς ἀρθριτικῆς ἀσθενείας γλυκαδιάρει ἐνθ' ἄν: Τὸ γλυκαδιάρικο ὄζο εἶναι παράλυτο ἀπὸ τὴν μέση καὶ κάτω Κίσ.

γλυκαδιάρι τό, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἀρθριτικὴ ἀσθένεια τῶν αἰγοπροβάτων προκαλοῦσα τὴν ὀλικὴν παράλυσιν τῶν ἄκρων τῶν. Συνών. γλυκάδιασμα.

γλυκάδιασμα τό, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκαδιάζω.

Ἡ προσβολὴ τῶν αἰγοπροβάτων ὑπὸ τῆς ἀσθενείας γλυκαδιάρει, τὸ ὅπ. βλ.: Τὸ γλυκάδιασμα εἶναι ἀγιάτρευτὴ ἀρρώστια.

γλύκαδο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Γλυκάδι 3, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀσμ.

Ἐνα βουκάλι γλύκαδο ἔς τὰ χέρια μου τὸ πῆρα.

γλυκαέρι τό, ἀμάρτ. γλυκαγέρι Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 306.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀέρι.

Ἐλαφρὸς ἀὴρ προκαλὼν εὐχαρίστησιν: Ποίημ.

Χαρούμενο καὶ γελαστὸ καὶ μοσχομυρουδάτο τὸ γλυκαέρι θὰ ῥεχεται νὰ τότε νανορίζῃ.

γλυκάζω Κ. Χρηστομ., Ἡ κερέν. κούκλ., 81 — Λεξ. Περίδ. Βάιγ. Μετοχ. γλυκασμένος Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. ρ. γλυκάζω. Βλ. Π.Δ. (Ἐξεκ. 3,3).

1) Καθιστῶ τι γλυκὸ Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ.: Εἶχε γλυκαστῇ ἢ ψυχῇ του μετὰ τὸ ὀλόδροσά της νιᾶτα σὰν ἀπὸ πεπομιοῦ τὴ γλύκα Κ. Χρηστομ. ἐνθ' ἄν. 2) Εἶμαι γλυκὸς Λεξ. Περίδ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἀθῆν. 1,48 «καὶ τοῦ ἀλβανοῦ δὲ οἶνου εἶδη δύο, ὁ μὲν γλυκάζων ὁ δ' ὀμφακίας». 3) Μεταφ. ἢ μετοχ. γλυκασμένος ἐπὶ τοῦ ἐθισθέντος εἰς ἐπικερδῆ ἐπιχειρήσιν Βιθυν. (Κατιρ.): Τὸ καῖμι τοῦ τάδε πάει πάλε ἔς τὰ μῆλα, γιὰτ' αὐτὸς εἶναι γλυκασμένος.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἡσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πουλλὶ γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πουλλὶ γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερά μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

